

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **M. F.**
státní příslušnost:
t. č. pobytem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2020, č. j. OAM-1120/ZA-ZA11-VL11-2019

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Předmětem sporu je zákonnost rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. Žalobce namítá, že žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, že žalobce podal žádosti pouze za účelem legalizace pobytu na území. Žalobce přitom uváděl obavy z krevní msty, které mohou mít relevanci pro udělení mezinárodní ochrany. Zároveň žalobce namítá, že si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí. Krajský soud níže posoudí, zda jsou tyto námitky důvodné.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal dne 10. 12. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Z pohovoru, který s ním žalovaný provedl, vyplývá, že důvodem žádosti je jeho obava z krevní msty a z uvěznění. Žalobce uvedl, že v zemi původu pracoval jako řezník a prodavač masa. Jeho strýc se v dubnu 2018 nepohodl s prodavačem při koupi krávy. Zaútočili na něj nožem. Později v nemocnici zemřel. Policie tento čin vyšetřovala. Žalobce neví, kdo na strýce zaútočil. Byli to nějaké neznámé osoby, nebyli místní. Žalobce pak jednoho z nich (jmenoval se M.) bodl nožem do boku v oblasti ledvin. Potkal se s ním na tržnici asi týden po útoku na strýce. Na dotaz, proč bodl zrovna jeho, odpověděl, že na něj prostě natrefil, poznal ho a zaútočil. O tom, že to byl Mutal, kdo zabil jeho strýce, ví, protože mu řekl známý, který útočníky viděl. Neví, zda tento útok přežil nebo nikoliv, protože následně žalobce utekl do Taškentu. Poté uprchl ze země na základě pracovního víza.
3. Po příjezdu žalobce do ČR vyšetřování smrti jeho strýce ještě nebylo ukončeno. Ale z toho, co ví, policie nakonec útočníky našla. Žalobce se však bojí, že se mu přesto tito lidé za bodnutí M. budou chtít pomstít i po letech. Neví, zda policie vůči němu zahájila trestní stíhání. S opuštěním vlasti neměl žádný problém. Nikdy také neměl žádné problémy se státními orgány. Žalobce se obává, že ho v případě návratu do vlasti j bude pronásledovat skupina lidí kolem muže, kterého bodl, případně že jej tam uvězní. Neví, zda by se ohledně svých obav mohl obrátit na policii. Doposud to nikdy neudělal, proto to nedokáže posoudit. Po příjezdu do ČR žalobce pracoval. Nějakou dobu i nelegálně. Policie to zjistila a uložila mu správní vyhoštění. O mezinárodní ochranu nepožádal dřív, protože o této možnosti nevěděl.
4. Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 6. 2020, č. j. OAM-1120/ZA-ZA11-VL11-2019 („rozhodnutí žalovaného“) neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Shromáždil zprávy o zemi původu, konkrétně Informaci OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 11. 2. 2019 a dvě zprávy MZV ČR (č. j. 119896/2017-LPTP ze dne 22. 11. 2017 a č. j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019). První z nich se týká výjezdu ze země, pobytu v zahraničí a návratu uzbeckých občanů do vlasti. Druhá se týká neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu při návratu do vlasti. Žalobce se k seznámení s podklady nedostavil.

5. Žalobce nebyl podle žalovaného v zemi původu pronásledován a ani mu takové pronásledování nehrozí. Žalovaný došel k závěru, že žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany pouze z důvodu legalizace pobytu, protože o mezinárodní ochranu požádal až poté, co mu policie vydala rozhodnutí o správním vyhoštění. Měl však možnost požádat o ochranu dřív. V rámci řízení o správním vyhoštění přitom žalobce o žádných problémech ve vlasti nemluvil.
6. Obavy žalobce z pomsty za bodnutí M. nesouvisí s žádným z azylově-relevantních důvodů. Původcem jednání, jehož se žalobce obává, jsou soukromé osoby. V takovém případě ale musí být pro udělení mezinárodní ochrany splněna podmínka, že stát není schopen nebo ochoten ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu poskytnout. To se v případě žalobce neprokázalo. Žalobce má možnost řešit své problémy dostupnými prostředky ochrany v zemi původu. Účinnost těchto prostředků potvrzuje to, že policie vyšetřovala smrt jeho strýce.
7. Obavy z možného uvěznění jsou podle žalovaného účelové. Žalobce je uvedl pouze ve snaze dodat jeho azylovému příběhu závažnost, ačkoliv jeho motivem je legalizace pobytu. Žalobce uváděl, že nebyl z ničeho obviněn nebo trestně stíhán z vlasti vycestoval bez problémů. Pokud by správní orgány měly o žalobce zájem, zadržely by ho ještě před odjezdem z vlasti. Jeho tvrzení, že spáchal trestný čin, a proto jej zadrží, ale zároveň neví, zda jej stíhají, je nepřesvědčivé. Účelem řízení o mezinárodní ochraně není chránit konkrétního žadatele před trestním stíháním za spáchání trestného činu, pokud nesouvisí s jeho rasou, národností, náboženstvím apod. Žalovaný nemůže posuzovat účelovost trestního stíhání.
8. Žalobce nesplňuje ani důvody pro udělení humanitárního azylu, mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny nebo doplňkové ochrany. Neuvedl, že by mu měl hrozit trest smrti nebo špatné zacházení. Žalovaný s odkazem na shromážděné informace poukázal na to, že uzbecké státní orgány sledují své občany navracející se ze zahraničí. Ovšem návrat do Uzbekistánu po vypršení platnosti výjezdního štítku nezakládá trestný čin nezákonného překročení hranice. Legislativa nepředpokládá žádné sankce. Trestné není ani to, že se občan Uzbekistánu po vypršení platnosti výjezdního štítku nezaregistruje na zastupitelském úřadu. V Uzbekistánu dochází k určitému uvolnění díky reformám prezidenta M. Ten mimo jiné podepsal výnos o nových biometrických pasech a o zrušení výjezdních víz s účinností od 1. 1. 2019. Ze shromážděných zpráv nevyplývá, že by žalobci hrozil postih za pobyt v zahraničí a překročení platnosti výjezdního víza. Žalobci nehrozí ani vážná újma v souvislosti s ozbrojeným konfliktem. Takový konflikt v Uzbekistánu neprobíhá. Jeho vycestování neodporuje ani mezinárodním závazkům ČR.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

9. Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného především kvůli nesprávnému závěru, že podal svou žádost pouze s cílem legalizace pobytu. Touto optikou pak žalovaný hodnotil celý jeho azylový příběh. Takový postup však žalobce považuje za nesprávný. Má za to, že závěr žalovaného o účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu nemá oporu ve správním spisu. Z judikatury jednoznačně plyne, že není správný závěr žalovaného o tom, že o mezinárodní ochranu je potřeba žádat co nejdříve a pokud tato podmínka není splněna, lze žádost

považovat za účelovou (rozsudky Nejvyššího správního soudu rozsudku ze dne 18. 6. 2019 č. j. 8 Azs 27/2019-52 nebo ze dne 18. 5. 2011 č. j. 5 Azs 6/2011-49). To, že žalobce své obavy z návratu do vlasti neuvedl již v rámci řízení o správním vyhoštění, není relevantní (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, a ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008-83).

10. Žalovaný si neopatřil dostatek relevantních informací o zemi původu žalobce. Ty zprávy, které žalovaný shromáždil, se týkají pouze obecné politicko-bezpečnostní situace v Uzbekistánu, případně návratu neúspěšných žadatelů do vlasti. Tyto informace žalobce nepovažuje za dostatečně adresné ve vztahu k ním uváděným důvodům žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce zmiňoval obavy z krevní msty. Žalovaný si proto měl obstarat informace o tom, zda k tomuto jevu v zemi původu, případně v místě posledního bydliště žalobce dochází, a jak se k tomu staví státní orgány. Žalovaný navíc nezohlednil, že původcem pronásledování nebo vážné újmy může být nejenom stát, ale i soukromá osoba.
11. Žalovaný považuje žalobní námitky za nedůvodné. Zopakoval argumenty obsažené v jeho rozhodnutí. Z vyjádření žalobce jednoznačně vyplynulo, že primárním motivem opuštění vlasti nebyly jeho potíže s útočníky, ale snaha o výdělek v zahraničí. Azylové řízení je institutem výjimečným. Rozhodně neslouží k pouhé legalizaci pobytu, o níž žalobce svou žádostí usiluje. Tyto problémy navíc nesouvisely s jeho rasou, národností apod. Jejich původcem byly soukromé osoby, ne představitelé státu. Jednání soukromých osob proto nelze vyhodnotit jako pronásledování. Žalovaný nemůže ani posuzovat vinu či nevinu žalobce za napadení jiného muže. To mohou udělat jenom kompetentní uzbecké orgány. Žádost o mezinárodní ochranu žalobce je účelová.

III. Posouzení věci krajským soudem

12. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU („procedurální směrnice“).
13. V průběhu řízení před krajským soudem došlo ke změně ve složení soudu. Samosoudkyni, které byla věc původně přidělena, ke dni 31. 12. 2020 zanikla funkce soudkyně z důvodů podle § 94 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. V souladu s platným rozvrhem práce krajského soudu pro rok 2021 byla tato věc přidělena novému samosoudci.
14. Žaloba *není důvodná*.
15. Krajský soud se nejprve vyjádří k námitce týkající se závěru žalovaného, že z výpovědi žalobce má vyplývat důvod žádosti o mezinárodní ochranu, kterým je *pouze* jeho snaha o legalizaci pobytu. Zde totiž musí dát žalobci za pravdu, že úvahy žalovaného v tomto ohledu nejsou dostatečně podložené. Zároveň nemají žádnou relevanci pro posouzení důvodnosti azylové žádosti žalobce.
16. Ze skutečnosti, že žalobce nepodal žádost o mezinárodní ochranu bezprostředně po svém příjezdu na území ČR, ale až poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění,

nelze bez dalšího zjednodušeně dovozovat, že žádost podal pouze s cílem legalizace pobytu.

17. Úkolem žalovaného v řízení o každé jednotlivé žádosti o mezinárodní ochranu je posoudit, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, tedy zda mu v případě návratu do vlasti může hrozit pronásledování nebo vážná újma, před kterou jej nemůže ochránit jeho vlastní stát. Žalovaný nemá hledat primárně důvody pro neudělení mezinárodní ochrany (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014, č. j. 5 Azs 104/2014-39). Jeho postup by měl být opačný. Měl by objektivně posuzovat, zda důvody, které žadatel v řízení prezentuje, mohou vést k závěru o odůvodněnosti jeho strachu z pronásledování či reálnosti nebezpečí vážné újmy. Z odůvodnění negativního rozhodnutí by pak mělo být jasné patrné, které konkrétní podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany žadatel nesplnil, případně ve vztahu k jakým skutečnostem neunesl břemeno tvrzení či svou část důkazního břemene.
18. Ačkoliv je mezinárodní ochrana specifickým institutem, slouží primárně k tomu, aby žadateli umožnila legálně setrvat na území státu, který mu ochranu poskytl. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 Azs 27/2019-52, „žádosti o azyl mají kromě funkce ochranné obecně za účel umožnit cizinci legální pobyt na území; mezinárodní ochranu lze z azylově relevantních důvodů poskytnout i žadateli, který žádost podal zcela zjevně ‚účelově‘.“ Zároveň podle Nejvyššího správního soudu platí, že „Skutečnost, že žadatele vedla k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany také ‚snaha o legalizaci pobytu na území ČR‘, nepostačuje sama o obě k zamítnutí této žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, či k neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14a téhož zákona, neboť tato skutečnost ještě nevyklučuje, že žadatel opustil zemi původu a chce se usídlit v ČR právě proto, že má odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu z azylově relevantních důvodů nebo že by v případě navrácení do této země čelil skutečnému nebezpečí vážné újmy zakládajícímu nárok na doplňkovou ochranu.“ (rozsudek ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011-49).
19. Pokud tedy žadatel mluví o konkrétních problémech, pro které se odmítá do vlasti vrátit, *má se žalovaný ve svém rozhodnutí věnovat v první řadě posouzení věrohodnosti tvrzení žadatele a následně relevanci těchto problémů z hlediska důvodů pro udělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany.* Nikoliv „zaplevelovat“ své rozhodnutí nadbytečnými úvahami, které jednak nemají pro věcné posouzení žádosti relevanci, a zároveň výrazně snižují přesvědčivost jeho rozhodnutí.
20. Z judikatury jasně plyne, že časový aspekt podání žádosti o mezinárodní ochranu bez dalšího nemůže hrát roli při hodnocení důvodnosti žádosti. Ve výše citovaném rozsudku č. j. 8 Azs 27/2019-52 Nejvyšší správní soud uvedl: „Čas podání žádosti by tedy stěžovateli neměl být sám o sobě k tíži a správní orgán žádost nemůže a priori posuzovat jako účelovou ‚k legalizaci pobytu‘. Zvláště k ní nesmí přistupovat jinak než k žádostem, které nepovažuje za ‚účelové‘.“ Čas podání žádosti naopak má význam *při posuzování věrohodnosti žadatele.* Podle čl. 4 odst. 5 směrnice č. 2011/95/EU („kvalifikační směrnice“) platí, že jednotlivá tvrzení žadatele za splnění určitých podmínek nevyžadují důkazy. Jednou z těchto podmínek je to, že žadatel požádal o mezinárodní ochranu v nejkratší možné době,

leďaže mŕže prokázat dobrŕ dŕvod, proč tak neučinil. Lze vřak dát za pravdu řalobci, ře z odŕvodnŕnŕ rozhodnutí řalovanŕho nevyplŕvŕ, ře by řalovaný zpochybňoval jeho vŕrohodnost ve vztahu k tvrzenŕm o obavŕch z krevnŕ msty.

21. S řalobcem krajskŕ soud souhlasŕ i v tom, ře pro vŕcnŕ posouzení jeho řŕdosti o mezinŕrodnŕ ochranu nenŕ rozhodnŕ, ře obavy z nŕvratu do vlasti neuvŕdŕl jŕř v rozhodnutí o sprŕvnŕm vyhořtenŕ. Krajskŕ soud se v tomto smŕru ztotořňuje z rozsudkem Krajskŕho soudu v Hradci Krŕlovŕ ze dne 30. 10. 2019, ř. j. 43 Az 34/2018-77, podle kterŕho „poukazy řalovanŕho na to, ře řalobce v řŕzení o sprŕvnŕm vyhořtenŕ vŕslovnŕ nezmŕnil obavy z krevnŕ msty a ře nepořŕdal o mezinŕrodnŕ ochranu dŕive, neř v řR, nestačí k zŕvŕru o nevŕrohodnosti tvrzení řalobce. Za situace, kdy řalovaný nijak nepochybnil vnitřnŕ konzistentnost tvrzení řalobce, ani nepoukŕzal na jejich rozpor se zprŕvami o zemi pŕvodu, bylo jeho povinností z nich pŕi posuzovŕnŕ řŕdosti řalobce vychŕzet.“ Krajskŕ soud opŕt zdŕrazňuje, ře *pochybnosti o vŕrohodnosti vŕpovŕdi řalobce z rozhodnutí řalovanŕho neplynou*. Tŕm spŕř proto nemŕže hrŕt roli skutečnost, ře v řŕzení o sprŕvnŕm vyhořtenŕ řalobce svŕ obavy z nŕvratu do vlasti neuvŕdŕl.
22. V tomto bodu lze uzavŕt, ře prodlenŕ řalobce s podŕnŕm řŕdosti o mezinŕrodnŕ ochranu ani skutečnost, ře obavy z nŕvratu do Uzbekistŕnu řalobce nezmŕnil jŕř v řŕzení o sprŕvnŕm vyhořtenŕ, nemŕly relevanci pro posouzení jeho řŕdosti. Pŕestože ke kvalitŕ odŕvodnŕnŕ rozhodnutí řalovanŕho mŕ krajskŕ soud vŕře uvedenŕ vŕhrady, nejde o vady, které by mŕly vliv na zŕkonnost rozhodnutí řalovanŕho. Dalř řalobnŕ nŕmŕtky krajskŕ soud neshledal dŕvodnŕmi.
23. Řalobce projevil obavy z pomsty lidŕ odpovŕdnŕch za zabitŕ jeho strŕce kvŕli tomu, ře řalobce jednoho z nich bodl nořem. Se řalovanŕm lze souhlasit, ře z vŕpovŕdi řalobce nevyplŕvŕ souvislost tŕchto obav s jeho rasou, pohlavŕm, nŕbořenstvŕm, nŕrodností, pŕsluřností k urřitŕ sociŕlnŕ skupinŕ nebo zastŕvŕnŕm politickŕch nŕzorŕ. Pro udŕlenŕ azylu proto nemŕjŕ relevanci. Za splnŕnŕ dalřich podmŕnek by ale mohly mŕt relevanci pro udŕlenŕ doplňkovŕ ochrany.
24. Tyto obavy smŕřujŕ vŕči nestŕtnŕm subjektŕm. Pŕvodcem pronŕsledovŕnŕ nebo vŕřnŕ ŕjmy v souladu s ř 2 odst. 6 zŕkona o azylu mŕže bŕt i soukromŕ osoba, pokud lze prokázat, ře stŕt, strana nebo organizace, vŕetnŕ mezinŕrodnŕ organizace, kontrolujŕcŕ stŕt nebo podstatnou řŕst jeho ŕzemŕ nejsou *schopny* nebo *ochotny* odpovŕdajŕcŕm zpŕsobem zajistit ochranu pŕed pronŕsledovŕnŕm nebo vŕřnou ŕjmou. V pŕŕpadŕ tvrzenŕho pronŕsledovŕnŕ ze strany soukromŕch osobu zŕsadnŕ platŕ, ře aby bylo mořnŕ shledat absenci ochrany ze strany stŕtu, musel by stŕřovatel vyčerpat *reŕlnŕ* dostupnŕ prostředky ochrany (rozsudek Nejvŕřřřho sprŕvnŕho soudu ze dne 22. 12. 2005, ř. j. 6 Azs 479/2004-41). Pouze pokud je *zjevnŕ*, ře orgŕny v zemi pŕvodu nemohou (napŕ. proto, ře vŕbec neexistujŕ) ři nechtŕjŕ (napŕ. proto, ře urřitou skupinu ve spoleřnosti systematicky odmŕtajŕ chrŕnit, ař ji samy neperzekuuujŕ) poskytnout ŕcinnou ochranu pŕed vŕřnou ŕjmou zpŕsobenou nestŕtnŕmi subjekty, nelze po řadateli pořŕadovat, aby se na tyto orgŕny obracel. Bŕemeno tvrzení ohlednŕ nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi pŕvodu leřj na stranŕ řadatele (blŕře viz rozsudek Nejvŕřřřho sprŕvnŕho soudu ze dne 30. 9. 2008, ř. j. 5 Azs 66/2008-70).

25. Je pravdou, že žalovaný se nijak blíže nezabýval tím, zda ve vlasti žalobce dochází ke krevní mstě a zda je v takových případech dostupná vnitřní ochrana. Krajský soud v tom však nespatřuje pochybení. Důkladné posouzení dostupnosti vnitřní ochrany je namístě teprve ve chvíli, pokud v řízení vyjde najevo, že žadateli reálně hrozí pronásledování či vážná újma, a žadatel zároveň vyjádří pochybnosti ohledně dostupnosti vnitřní ochrany. V tomto případě tomu tak nebylo.
26. Obavy žalobce z krevní msty lze označit za hypotetické. Z výpovědi žalobce nelze dovodit, proč bymu nebezpečí, kterého se obává, mělo hrozit. Sam uvedl, že dotyčné osoby vypátrala policie. Nemluvil o žádných konkrétních výhrůžkách či pokusech žalobci ublížit předtím, než vycestoval. Nijak blíže nevysvětlil, zda tito lidé vůbec vědí o tom, že to byl žalobce, kdo M. napadl, proč by měli mít zájem pomstít se i po delší době, nebo jak by ho vůbec mohli najít, jestliže podle slov žalobce nebyli místní a žalobce je neznal. Z výpovědi žalobce také nevyplývá, že by v jeho konkrétním případě nebyly k dispozici prostředky vnitrostátní ochrany. Žalobce sám připustil, že neví, zda by mu policie mohla pomoci, protože tuto možnosti nikdy nevyužil. *Dostupnost účinné ochrany žalobce ve skutečnosti nezpochybňoval.* Žalobce tedy neunesl břemeno tvrzení ohledně reálnosti hrozícího nebezpečí vážné újmy a také ohledně nedostatečnosti, resp. nedostupnosti, ochrany před touto újmou. Žalovaný tím pádem neměl povinnost blíže tuto otázku posuzovat. Nelze mu proto ani vyčítat, že shromážděné zprávy o zemi původu se dostupnosti státní ochrany nevěnují.
27. V tomto případě mohl být důvodem, proč se žalobce na policii či jiné orgány neobrátil, jeho strach z potrestání za napadení M. To však neospravedlňuje jeho rozhodnutí nevyužít existující prostředky ochrany. Pro úplnost krajský soud dodává, že i pokud by žalobci reálně hrozilo trestní stíhání, to samo o sobě nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Mohlo by jím být zejména za předpokladu, že by trestní stíhání bylo nepřiměřené nebo diskriminační [srov. čl. 9 odst. 2 písm. c) kvalifikační směrnice], případně pokud by žalobci reálně hrozil nelidský či ponižující trest. Nic podobné však v řízení najevo nevyšlo. Rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany žalobci lze proto i přes dílčí výhrady krajského soudu ohledně kvality jeho odůvodnění považovat za věcně správné.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

28. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační

stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 3. února 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce